

Dagligt, systematisk og kontinuerligt arbejde for arbejderklassens parti blandt masserne

**Resolution fra den Internationale
Konference af
Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer
(CIPOML) plenarsamling
i Den Dominikanske Republik 2022.**

Forlaget Oktober

Eget tryk Forlaget Oktober
ISBN: 978-87-90609-436

www.apk2000.dk, www.enhedogkamp.dk, www.kpnet.dk

CIPOML 30 år

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML) bliver 30 år i 2024. I den anledning udgiver Arbejderpartiet Kommunisterne (APK) en række pjecer, af hvilke du nu sidder med en i hånden.

Efter en proces med møder, debat, afklaring, fremadrettet klarsyn og revolutionær gnist blev CIPOML stiftet i 1994 i Ecuadors hovedstad Quito. Fra den bys navn stammer også tilnavnet for CIPOMLs stiftelseserklæring, Quito-erklæringen.

APK blev optaget i CIPOML i forbindelse med sin egen stiftelse i 2000. APK har siden været medlem af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, der i daglig tale, og i forkortelsen gennem de følgende tekster, skrives "CIPOML". En forkortelse der kommer af Konferencens spanske navn.

Det er ligeledes på cipoml.net, at man kan finde yderligere information om CIPOML, på engelsk, på spansk og på tyrkisk – foruden links til de forskellige landes partier.

På APK's hjemmeside: apk2000.dk, på Enhed & Kamps hjemmeside: enhedogkamp.dk, samt på kpnet.dk finder man danske oversættelser.

Denne pjece indeholder resolutionen *Dagligt, systematisk og kontinuerligt arbejde for arbejderklassens parti blandt masserne*, en resolution der blev vedtaget på CIPOMLs plenarforsamling i Den Dominikanske Republik 2022.

Hvor der i teksten nedenfor citeres, er der i denne pjece oversat fra den engelske resolutions-tekst (cipoml.net), og hvor der redegøres for citat-kilder i note-apparatet, er de engelske kildehenvisninger derfor bibeholdt. Vi beder læseren bære over med os, og sigter på at anvende citater fra, og redegøre for de henvisninger til, eksisterende dansksprogede kilder ved en senere lejlighed.

Dagligt, systematisk og kontinuerligt arbejde for arbejderklassens parti blandt masserne

Vedtaget på CIPOMLs plenarsamling i Den Dominikanske Republik, 2022

Lenin understregede ofte: *"Det grundlæggende problem for enhver revolution er spørgsmålet om statsmagten"* [1]. Organiseringen af arbejderklassen som den herskende klasse ved overtagelsen af den politiske magt er forudsætningen for at etablere den nye sociale orden (det kommunistiske samfund), igennem hvilket arbejderklassen vil blive frigjort. Af den grund må arbejderklassens kamp for frigørelse først og fremmest være en politisk kamp centreret om erobringen af statsmagten, og arbejdernes bevidsthed må hæves til det politiske bevidsthedsniveau. Dannelsen og modningen af de objektive betingelser alene er ikke nok til revolutionens sejr og arbejderklassens magtovertagelse. For det skal de subjektive betingelser skabes og forberedes. Subjektive forhold modner ikke af sig selv. Partiet er både det mest grundlæggende element i, og forberederen af, de subjektive betingelser.

Eftersom landenes positioner i det kapitalistisk-imperialistiske system, kapitalismens udviklingsniveau og -form og følgelig forholdet og modsætningerne mellem forskellige samfundsklasser, klassekampens betingelser osv. er forskellige, varierer den presserende opgave for arbejderklassen, det vil sige den strategi og taktik der skal følges, varierer afhængigt af land og tidspunkt. Den klasse (eller alliance af klasser), der skal væltes, arbejderklassens allierede, kræfterne der skal neutraliseres eller vindes (revolutionens hoved- og reservekræfter) er forskellige fra land til land. Imidlertid vil arbejderklassen, der organiserer sig som den herskende klasse ved at tage magten, opbygge det kommunistiske samfund, afhænge af, at arbejderbevægelsen ikke mister orienteringen under klassekampens komplekse og evigt skiftende forhold, at den udvikler sig gennem en korrekt strategi og taktisk linje, at den vinder støtte fra andre undertrykte og udbyttede klasser og leder deres bevægelse samt at den neutraliserer

de vaklende sociale kræfter. Af denne grund indebærer forberedelsen af revolutionen og dens subjektive faktor forberedelsen af såvel arbejderklassen som dens allierede i enhver historisk periode for at vinde dem over til den revolutionære kamp, og udviklingen af deres bevægelse i en korrekt linje.

Som historisk erfaring har vist, kan arbejderklassen ikke løse disse opgaver indenfor den spontane bevægelses snævre område. Betingelsen for deres realisering er sammensmeltningen af den revolutionære teori med arbejderbevægelsen, og fremskridt i dens handling og kamp under vejledning af denne teori.

Kun et parti, der er udstyret med revolutionær teori kan udvikle den rigtige strategi og taktik og organisere det arbejde, der er nødvendigt for forberedelsen af den subjektive betingelse for revolutionen blandt de bredeste masser. Arbejderklassen kan ikke nå sit mål om at bringe kapitalens herredømme til ophør, medmindre dets parti vinder de voksende dele af arbejderklassen, som er revolutionens hovedkraft, såvel som de andre undertrykte og udbyttede klasser – som hovedsageligt består af halvproletariatet i byerne og på landet, de fattige bønder og de undertrykte nationer og deres kvinder og unge – som er en del af revolutionens drivkræfter, reservekræfterne, der kan variere fra land til land, ind i den revolutionære politiske kamp. Eksistensen og udviklingen af en stærk arbejderbevægelse under ledelse af dets parti er også en betingelse for at vinde alle de undertrykte og udbyttede masser og for deres forenede kamp for at udvikle sig fremad.

Arbejderklassens revolutionære parti skal organisere og lede arbejderklassen og folket i kampen mod kapitalistklassen, som har den politiske magt og organiserer staten som et instrument for dens hegemoni til beskyttelse af dens interesser.

Den kapitalistiske stat er udtryk for borgerskabets diktatur over arbejderklassen og alle arbejdende klasser. Dette diktatur antager forskellige former, såsom liberalt demokrati, autoritære regimer, reaktionære former ledet af neolibérale, socialdemokratiske og fascistiske regeringer og militærdiktaturer. Uanset hvilken form det kapitalistisk-imperialistiske hegemoni antager, må arbejderklassens revolutionære parti være den mest beslutsomme kæmper for arbejderklassens og andre arbejdende klassers daglige konfrontation med den kapitalistiske stat og dens politik, for at vinde rettigheder og demokrati, fagforening og politiske rettigheder mod undertrykkelse og tyranni, det skal modsætte sig reaktion og fascisme under alle forhold, det skal rejse fanerne for kampen for national suverænitet og mod imperialistisk dominans i de afhængige lande.

I fagforeningskampen, i den politiske kamp for frihed og demokrati, i afsløringen af kapitalismen med alle dens dårligheder og uretfærdigheder og i udbredelsen og fremme af socialismen og dens materielle og moralske grundlag, såsom klassesolidaritet og kollektivism, arbejderklassen, under ledelse af sit revolutionære parti, vil fremskridt med forståelse afslutte og internalisere den videnskabelige socialisme.

Vi lever i imperialismens og proletariske revolutioners tidsalder. Det kapitalistisk-imperialistiske systems dominans er på verdensplan. På trods af socialismens midlertidige nederlag eksisterer de objektive betingelser for kampen for arbejderklassens frigørelse og for at afslutte borgerskabets og imperialismens herredømme, der er følge af kapitalismens eksistens, over hele kloden.

Kampen mod kapitalismen-imperialismen kræver arbejderklassens nationale og internationale enhed, som bourgeoisiet og imperialismen forsøger at splitte og provokere mod hinanden, såvel som dens enhed med de undertrykte folk, det kræver en forening af proletariatets kamp i de fremskredne kapitalistiske lande med arbejderne og folkenes kamp i de afhængige lande.

I. SOCIALISMENS FUSION MED ARBEJDERBEVÆGELSEN

1. Som understreget af Lenin er arbejderklassens revolutionære parti "*arbejderklassens forening med socialismen*", dog ikke med nogen som helst socialisme, ikke med den borgerlige eller småborgerlige socialisme, men med den proletariske socialisme, med den marxistiske socialisme. Med hensyn til dens historiske forudsætning har de to elementer i enheden – kapitalismens og arbejderklassens fremkomst og udvikling – et fælles grundlag, men de opstår og udvikler sig adskilt fra hinanden.

2. I ethvert land er de, der først møder marxismen og har mulighed for at lære den systematisk, normalt de uddannede dele af samfundet, der kan erhverve, lære og bruge al slags videnskabelig viden. Blandt dem er der nogle, der er på jagt efter en ny verden, en ny social orden uden klasser og udnyttelse, og de har en tendens til at lære og implementere denne teori. Derfor, som Lenin siger, "*I hvert land har der været en periode, hvor arbejderklassens bevægelse eksisterede adskilt fra socialismen, og de gik hver sin vej*". Og så længe de udviklede sig hver for sig og ikke kombineredes eller smeltede sammen, "*har denne isolation i hvert land svækket både socialismen og arbejderbevægelsen. Kun sammensmeltningen af socialisme med arbejderbevægelsen har i alle lande skabt et holdbart grundlag for begge dele*." [2].

3. Denne kombination og sammensmeltning sker ikke spontant, og som det blev vist af historisk erfaring, skrider den ikke frem som en uafbrudt proces – en enhed, når den er realiseret, som udvikler sig ved at reproducere sig selv kontinuerligt, ikke rystes eller adskilles igen. Det er en udfordrende proces med sine op- og nedture, der realiseres i forskellige former og får specifikke karakteristika i hvert land og i forskellige historiske perioder og under forskellige forhold. Ligesom processen med dannelse og udvikling af marxistisk teori og socialisme er processen med dens kombination med arbejderbevægelsen blandt andet historien om en målrettet og vedvarende kamp mod alle borgerlige strømninger, fra de mest liberale til de mest reaktionære, mod borgerlig og småborgerlig socialisme på to fronter.

4. Hen imod 1890'erne, hvor marxismen "*vandt en ubestridelig sejr over alle andre ideologier i arbejderbevægelsen*" (Lenin), havde den borgerlige og småborgerlige socialismes hovedstrømninger, som gik tilbage i forhold til marxismen, en tendens til at opretholde deres eksistens og deres kamp mod marxismen i marxistisk forklædning, i dens rækker og på dens grunde generelt og i udseende. Det var også en tid – inspireret af tesaerne udviklet i borgerligt-kapitalistiske akademiske kredse – hvor vi ser fremkomsten og udviklingen under gunstige forhold i den proletariske socialistiske bevægelse af de tendenser og strømninger, der har en tendens til at revidere marxismen med borgerligt og småborgerligt perspektiv og ødelægge dens revolutionært-proletariske væsen i marxismens navn, ved at bruge ændringerne og nye udviklinger til det formål. Disse tendenser og strømninger gik videre og dominerede den revolutionære arbejderbevægelse i de år, hvilket førte til, at Anden Internationale kollapsede og i anden halvdel af forrige århundrede.

5. Processen med fordrivelse og proletarisering får dele af andre sociale klasser og lag til at slutte sig til arbejderklassens rækker med deres egne perspektiver og karakteristika. Høje monopolprofitter udvider mulighederne for bourgeoisiets systematiske indkøb og degenererende aktivitet i kapitalismens monopolstadium og udviklingen af arbejderaristokratiet og -bureaukratiet, der udgør arbejderklassens borgerlige lag. Ud over alt dette er arbejderklassens sociale eksistensbetingelser, borgerskabets mangesidede pres på arbejderklassen og dens bevægelse osv. alt sammen blandt de hovedfaktorer, der muliggør den borgerlige, småborgerlige socialisme, herunder dem med et marxistisk udseende, og andre reaktionære strømninger og ideologier, at eksistere og spredes inden for arbejderklassen og dens bevægelse.

6. Med erfaringerne fra klassekampe, fra Pariserkommunen til Oktoberrevolutionen og andre proletariske revolutioner, har bourgeoisiet brugt og fortsætter

med at bruge enhver lejlighed og ethvert instrument til at forhindre sammen-smeltningen af den proletariske socialisme med arbejderbevægelsen og til at ødelægge denne enhed, hvis den allerede har fundet sted. Til det formål bruger borgerskabet alle former for økonomiske, politiske og militære instrumenter på en koordineret måde og i overensstemmelse med klassekampens betingelser og de prioriteringer, der er bestemt af disse kampe, og disse instrumenter omfatter alle former for terror fra de mest brutale til de mest sofistikerede, en systematisk og kontinuerlig afkøb og korrupsion, forsøg på at skabe rekvisitter inden for arbejderklassen og dens bevægelse osv.

7. Det var med fremkomsten og udviklingen af opportunistiske tendenser og deres dominans i Anden Internationale, at på internationalt plan og for første gang blev processen med kombinationen af arbejderbevægelsen og marxistisk socialisme og fremme af arbejderklassens organisering som en selvstændig social kraft afbrudt, selv om det var delvist og midlertidigt. Denne rystede og tilbageskridende enhed blev imidlertid genetableret på et mere solidt grundlag, forstærket og fremskreden gennem den kreative implementering og fremskridt af marxismen på kapitalismens sidste fase (erfaring fra leninismen og det bolsjevikiske parti), føringen af en målrettet kamp mod alle former for opportunisme og afvigelse, især Anden Internationales opportunisme og revisionisme, Oktoberrevolutionens sejr og dannelsen af en ny type af arbejderklassens ML-partier og Komintern. Dette fremskridt fortsatte i nogen tid efter ødelæggelserne forårsaget af Første Verdenskrig og kampene derefter, gennem 1920'erne, hvor den kapitalistiske verdensøkonomi gik ind i en proces med relativ vækst, og 1930'erne, hvor det kapitalistisk-imperialistiske system havde gennemgået en af sine værste kriser og fascistiske diktaturer blev etableret i mange lande, såvel som under Anden Verdenskrig og dens eftervirkninger.

8. I første halvdel af det 20. århundrede, med indflydelse fra Oktoberrevolutionen – hvorved arbejderklassen gik i gang med at bygge socialisme – blev processen med kombinationen af videnskabelig socialisme og arbejderbevægelsen materialiseret på et meget mere avanceret niveau, men dette blev rystet og afbrudt i masseskala igen efter den moderne revisionismes hegemoni på arbejderbevægelsen. Da de historiske forhold, som gav anledning til Anden Internationales opportunisme og til moderne revisionisme, såvel som de karakteristika, der var bestemt og formet af disse forhold, var væsentligt forskellige fra hinanden, var deres virkninger og eftervirkninger på arbejderbevægelsen også forskellige [3]. Den moderne revisionisme har forårsaget en hidtil uset ødelæggelse og nederlag for arbejderklassen og dens bevægelses side, hvis virkninger stadig mærkes i dag.

9. På trods af det faktum, at en resolut kamp blev indledt og ført af marxistisk-leninistiske partier, organisationer og kredse, især af Enver Hoxha og AAP, mod den moderne revisionisme, kunne dens hegemoni på arbejderklassens revolutionære bevægelse ikke forhindres, desuden fortsatte dette hegemoni fra slutningen af 1980'erne til begyndelsen af 1990'erne, selvom det blev svækket med tiden. En af konsekvenserne af denne betydeligt lange periode med hegemoni var, at kombinationen mellem marxisme-leninisme og arbejderbevægelsen, som blev etableret og udviklet efter sejren af Oktoberrevolutionen og ved grundlæggelsen af Komintern, i høj er blevet ophævet, og de to er blevet adskilt og svækket.

II. DAGLIG PARTIAKTIVITET BASERET PÅ ARBEJDERKLASSEN

10. CIPOML, grundlagt i 1994, er "*arvtageren og det organ, der udfører de revolutionære principper og implementeringer af de revolutionære perioder i Den Første og Anden Internationale, af Tredje Internationale (Komintern) og den revolutionære periode i Kominform*" [4], alle de teoretiske og praktiske gevinster ved kampen for arbejderklassens frigørelse; en uafbrudt fortsættelse af den kamp, der blev lanceret og gennemført på grundlag af marxismen-leninismen mod den moderne revisionisme og alle former for opportuniste og reaktion. CIPOML, i modsætning til andre tendenser med påstande om socialisme og kommunisme, fremkom med en åben og klar marxistisk-leninistisk ideologisk, politisk og organisatorisk platform og linje; og i den følgende periode præciserede og udviklede den dette yderligere, og det gør den stadig på trods af sine svagheder og mangler.

11. Selvom CIPOML bliver større og stærkere med de nye partier og organisationer, der tilslutter sig det, er den stadig organiseret i et begrænset antal lande. Der er ingen medlemspartier eller -organisationer af CIPOML i de mest udviklede kapitalistiske lande og/eller lande med stor koncentration af arbejderklassen, såsom Japan, Storbritannien, Canada, Kina, Argentina, Sydafrika osv., og i de lande, hvor den er repræsenteret, har vores partier og organisationer svage bånd til arbejderklassen og dens bevægelse. Bortset fra et begrænset antal lande udgør CIPOML og dets medlemspartier og -organisationer stadig ikke et stærkt attraktions- eller omdrejningspunkt, hverken for de avancerede dele af samfundet, der hælder til socialisme eller for de fremskredne dele af arbejderklassen, endsige dens flertal eller dets hoved-masse. Niveauet for fagforeningsdannelse er lavt i mange lande, vi er repræsenteret i, og fagforeninger er kontrolleret af fagforeningsbureaukratiet og et arbejderaristokrati, der normalt indtager en linje med classesamarbejde. På trods af forskelle mellem vores par-

tier er CIPOMLs aktivitet og indflydelse blandt fagforeninger og andre masseorganisationer af arbejdere stadig svag. I lande, hvor revolutionære forhold opstår, og massebevægelser udvikler sig, bliver til opstande, hvor vores partier spiller vigtige roller i disse bevægelser, er vores partier ikke i en kommandoposition, idet de mobiliserer hovedparten af arbejderklassen, især industriarbejdere, gennem fabrikker og arbejdspladsorganisationer [5].

12. Lenin understreger ofte, at vi ikke skal skamme os eller være bange for åbent at afsløre fejl og *"lære, på baggrund af de begåede fejl, hvordan vi organiserer kampen bedre"* [6]. Han skrev: *"Et politisk partis holdning til sine egne fejltagelser er en af de vigtigste og sikreste måder at bedømme, hvor seriøst partiet er, og hvordan det i praksis opfylder sine forpligtelser over for sin klasse og det arbejdende folk. Ærligt at erkende en fejl, konstatere årsagerne til den, analysere de forhold, der har ført op til den, og tæske midlerne til at rette op på den - det er kendetegnende for en seriøs fest; det er sådan, det skal udføre sine pligter, og hvordan det skal uddanne og træne sin klasse, og så masserne."* [7]. Vejen til at overvinde vores svagheder, mangler og fejl går først og fremmest gennem at afsløre dem i alle deres enkelthed, med deres grunde og ved at lære lektien, og vi er nødt til at gøre dette for at komme videre.

13. Adoptionen af marxistisk-leninistisk teori, dens anvendelse på konkrete forhold og udvikling af strategier og taktikker i overensstemmelse hermed, er kun en begyndelse og en af betingelserne for at blive arbejderklassens revolutionære parti. Dette parti bliver også nødt til at udføre en flerdimensionel, systematisk og uafbrudt daglig revolutionær aktivitet blandt masserne, især industriarbejderne, og have den passende organisatoriske struktur og funktioner for at blive arbejderklassens revolutionære parti. I det omfang partiet opfylder alt dette, vil det blive den organiserede enhed af de mest avancerede, hengivne og konsekvente elementer i klassen, udstyret med revolutionær teori, med stram disciplin og med støtte og tillid fra stadigt voksende dele af klassen, samt at være en del af arbejderklassen i form af dens kadrer og bånd til masserne, at blive klassens fortrop.

14. I de første år var det *"store flertal"* af Komintern-partier endnu ikke *"rigtige kommunistiske partier"*. I sit brev til tyske kommunister i august 1921 sagde Lenin dette klart og fortsatte med at sige, at *"I det overvældende flertal af lande er vores partier stadig meget langt fra at være, hvad rigtige kommunistiske partier burde være; de er langt fra reelle fortrop for den ægte revolutionære og eneste revolutionære klasse, hvor hvert enkelt medlem deltager i kampen, i bevægelsen, i massernes hverdag. Men vi er opmærksomme på denne defekt, vi fremførte den mest slående i den tredje kongres resolution om arbejdet i partiet. Og vi skal overvinde denne mangel."* [8].

15. Denne mangel blev overvundet gennem beslutsomt og tålmodigt revolutionært arbejde, "*at deltage i massernes kamp, bevægelse og daglige liv med hver enkelt af partimedlemmerne*", og i kombination med opbygningen af partier på grundlag af de internationale erfaringer af arbejderklassen, primært Oktoberrevolutionen og det bolsjevikiske parti, marxistisk-leninistisk teori og – en af dens komponenter – den leninistiske lære om partiet. Med tiden blev et stigende antal partier til arbejderklassens massepartier, som fremmede og organiserede de mest hengivne, beslutsomme og bevidste medlemmer af klassen, partier som var en del af arbejderklassen med hensyn til klassekombinationen af dens organisationer og medlemmer, partier der vinder arbejderklassens tillid og dermed andre arbejderes tillid, organiserer sig blandt dem og rykker frem [9]. Ikke desto mindre var dette ikke ligetil eller enkelt, det var en proces med vanskeligheder, op- og nedture, afvigelser, fejl og mangler samt kritik og overvindelse af disse. Enheden af arbejderklassen med socialismen, som ikke blot blev rystet, men også regredierede (gik tilbage, red.) grundet Anden Internationales opportunismes forræderi, blev genetableret på et mere avanceret niveau gennem beslutsomt og hengivent, flerdimensionelt og uafbrudt dagligt revolutionært arbejde udført på arbejdspladser, og primært fabrikker, med et koncentreret antal arbejdere og arbejdere. Selvom vi lever under meget forskellige omstændigheder fra Oktoberrevolutionens sejr og årene med Kominterns grundlæggelse og udvikling, er det væsentligt, at vi undersøger denne store erfaring og tager ved lære for at overvinde vores svagheder og mangler nævnt ovenfor, med hensyn til vores udvikling og fremgang.

16. De materielle betingelser for den proletariske revolution, og herunder arbejderklassen, har udviklet sig kvalitativt og kvantitativt på sådanne niveauer, der ikke kan sammenlignes med årene med Oktoberrevolutionen og Kominterns grundlæggelse eller med perioden under og efter Anden Verdenskrig, hvor det imperialistisk-kapitalistiske system blev brudt på flere fronter, da de revolutionære arbejderklassepartier blev alternative massepartier i mange lande, herunder nogle af de mest avancerede kapitalistiske lande. Arbejderklassens politiske bevidstheds- og organisationsniveau er imidlertid langt bagefter de år, denne modsætning mellem arbejderklassens og dens bevægelses objektive forhold og deres subjektive situation forbliver et spørgsmål, der skal løses ikke kun for at opnå den proletariske revolutions sejr, men endda for at imødekomme arbejderklassens og folkenes aktuelle socialpolitiske krav. Vi kan kun overvinde denne modsætning ved at organisere et målrettet og hengivent arbejde blandt masserne, især i arbejderklassen, og kombinere det med en ideologisk-teoretisk kamp baseret på den marxistisk-leninistiske teori.

17. Til dette formål er en række orienteringer fremsat af Den Kommunistiske Internationales tredje kongres vejledende for at *"vinde afgørende indflydelse over flertallet af arbejderklassen og føre dens afgørende sektorer i kamp"* og for at sprede indflydelsen af disse sektioner over for andre undertrykte klasser og sektioner og *"at blive det klare, fuldstændige og kompromisløse udtryk for deres problemer og behov"*.

Kominterns tredje kongres udtrykte behovet for at *"etablere kontakter med proletariserede småborgerlige lag"*, understregede vigtigheden af at arbejde blandt de arbejdsløses hær, som *"udgør en stor revolutionær kraft"*, og med henvisning til erfaringerne fra den russiske revolution i 1917, som organiserede proletariats magt gennem arbejderne, bønderne og soldaternes sovjetter, understregedes nødvendigheden af at arbejde blandt bønderne, *"en afgørende faktor i den revolutionære kamp sammen med arbejderklassen"*. Den samme kongres, da den analyserede situationen i de europæiske lande, understregede behovet for at *"vinde og organisere landbrugsarbejderne som en af de vigtigste forudsætninger for det proletariske diktators sejr, da det ville gøre det muligt at vinde de små bønder for kommunismens ideer og strække revolutionen ud fra industricentrene til landskabet"*, den insisterede på vigtigheden af at arbejde blandt *"de store sektorer af byernes småborgerskab, som udgør en stor del af det arbejdende folk, som er under pres fra inflation, som oplever mangel på bolig og en usikkerhed i deres liv, der skaber en gæring, som rykker dem ud af politisk inaktivitet og trækker dem ind i kampen mellem revolution og kontrarevolution"*. Kongressen udtrykte også behovet for at *"vinde væsentlige lag af de kommercielle og tekniske medarbejdere, de lavere og mellemste embedsmænd og intellektuelle, hvilket ville gøre det meget lettere for det proletariske diktatur at mestre den tekniske og organisatoriske udfordring for økonomisk og statslig administration under overgangen fra kapitalisme og kommunisme"*, idet man bemærkede, at dette ville skabe forvirring i fjendens rækker og sætte en stopper for proletariatets isolation i offentlighedens øjne:

"Kommunistiske partier skal være meget opmærksomme på gæringen blandt småborgerlige lag og finde passende måder at udnytte sådanne kræfter på, selvom de lag ikke er fri for småborgerlige illusioner. Intellektuelle og kontoransatte, der er fri for sådanne illusioner, bør rekrutteres til den proletariske front og udnyttes til at trække de utilfredse småborgerlige masser ind." [10].

III. ÆNDRINGERNE I SITUATIONEN FOR ARBEJDERNE, DE ARBEJDERNE OG PARTIARBEJDET

18. Årene, hvor moderne revisionisme dominerede de internationale 'kommunistiske' bevægelser og deres eftervirkninger, var også en del af en proces, hvor nye udviklinger har fundet sted, med flerdimensionelle resultater, der ikke ændrede essensen af, og de historiske tendenser, i den kapitalistiske udviklingsproces, men uddybede dens antagonistiske modsætninger. Et af de fundamentale kendetegn ved den kapitalistiske produktionsmåde er fornyelsen og fremskridtet af produktionsprocessen, især dens tekniske basis, selv om denne midlertidigt afbrydes fra tid til anden i dette eller hint land. Denne egenskab fortsætter på monopoliststadiet, kapitalismens sidste stadie, eftersom monopoliet, på trods af dets begrænsende virkning på produktivkræfternes fremgang, ikke udelukker konkurrencen og opretholder sin eksistens ved siden af og over konkurrencen. Ujævn udvikling er en absolut lov for kapitalismen i enhver henseende, og den bliver endnu mere fremtrædende på monopoliststadiet. Produktionsprocessen, primært dens tekniske base, udvikler sig på en sådan måde, at den omfatter ujævnheder og afvisninger.

19. Udviklingen i produktionsprocessen fører uundgåeligt til konsekvenser, der påvirker alle sektorer af økonomien, fra transport til kommunikation, fra handel til finanser, fra uddannelse til sundhed, i basen og overbygningen, alle sociale klasser og relationerne mellem dem. På tidspunkter, hvor disse udviklinger får en hoppende egenskab, såsom den videnskabelige og teknologiske revolution, bliver deres virkninger og mangesidede konsekvenser dybere, mere slående og mere synlige. Den industrielle revolution, udviklingen i anden halvdel, og især den sidste fjerdedel, af det 19. århundrede, og den videnskabelige og teknologiske revolution under Anden Verdenskrig og i dens eftervirkninger og dens nuværende konsekvenser er slående eksempler i denne henseende.

20. Den udvikling der førte til ændringer i sammensætningen af arbejderklassen, har forårsaget mangesidige resultater med hensyn til andre sociale klasser og lag såvel som arbejderklassen. En af konsekvenserne af forlængelsen af den daglige, ugentlige eller månedlige arbejdstid, hævelse af arbejdsintensiteten og produktiviteten, samt fornyelse og fremskridtene i produktionen, herunder transport og kommunikation, var overførslen af produktionen, især nogle arbejdsintensive sektioner, i næsten alle sektorer, til de lande, der har muligheder for højere overskud og fordelene ved nærhed til markeder og råvarer mv.

Ud over de ovenfor nævnte er nogle af de opgaver, der tidligere var en del af fabrikkens arbejdspladsorganisation – forskning og udvikling, vedligeholdelse og

reparation, på grund af udviklingen af det tekniske grundlag for produktionen, specialiseringen og udviklingen af arbejdsdelingen. sikkerhed mv. – blev nye separate arbejdsfelter. Disse områder og job, som er en del af industriel produktion og organisation, betragtes som en del af andre sektorer. Derudover flyttes nogle divisioner af industrivirksomheder til andre sektorer og betragtes som deres del for at svække og opdele industriarbejdernes bevægelse og organisation. På den anden side er arbejdsdagen udover den øgede produktivitet som følge af tekniske fremskridt blevet forlænget de sidste 30 år, arbejdsintensiteten er også øget, og der produceres mere med færre arbejdere. Som et resultat af alle disse udviklinger og praksisser, selvom andelen af industriarbejdere i den samlede beskæftigelse faldt i nogle lande, fortsatte andelen af industriarbejdere af den samlede beskæftigelse med at vokse numerisk og proportionalt i mange andre, og vigtigst af alt på verdensplan. Ifølge ILO-data steg industriens andel af den samlede beskæftigelse i den 30-årige periode mellem 1990 og 2019, trods udsving som følge af recession og kriser, fra 22% (498,6 mio.) til 23% (749,6 mio.), andelen i servicesektoren steg fra 34% til 51%, mens landbrugets andel faldt fra 44% til 27%.

I tillæg til landbruget er der indenfor transport og kommunikation, næsten alle grene af servicesektoren, fra finans til handel, fra lager-opbevaring til lokale tjenester, fra sundhed til uddannelse, sket en mekanisering og brug af maskiner blevet udbredt. Efterhånden blev de stadigt voksende arbejdende folk blev mere og mere en forlængelse af maskiner ligesom industriproletarerne, og proletariseringprocessen skred frem. Disse områder blev områder, hvor der blev investeret kapital i store skala, og hvor der blev opnået enorme overskud ved intensiveringen af udbytningen. Mens transport og kommunikation har fået større betydning i produktionsprocessen, med tilføjelsen af privatiseringspolitikker, er f.eks. lærere og sundhedsarbejdere stort set blevet lønarbejdere. På grund af tekniske fremskridt og andre udviklinger produceres den samme mængde varer med færre arbejdere, mens brugen af industriprodukter vokser, og industrien trænger mere ind i alle grene af økonomien.

På den anden side, mens bondestanden er gået hastigt i opløsning og er blevet svagere med hensyn til antal og andel i den almindelige befolkning, er klassemodsatninger og opdelinger blevet mere fremtrædende. Sideløbende med arbejderklassen er antallet af halvproletariske masser, der strømmer til byområder, steget. Massemigration mellem lande og kontinenter har nået hidtil usete niveauer, hvilket gør det vigtigere for arbejdere fra forskellige nationaliteter i de enkelte lande at organisere sig sammen, og det fører til betydelige konsekvenser i form af avancerede kapitalistiske lande. Derfor skal vores partier og organi-

sationer revidere deres arbejde i lyset af denne udvikling og deres effekter og fremme deres aktiviteter ud fra en konkret analyse af konkrete forhold. Det er blandt andet sådan, vi kan fremme vores arbejde.

21. I slutningen af 1980'erne og begyndelsen af 1990'erne endte den moderne revisionismes langvarige hegemoni over arbejderbevægelsen [11] med opløsningen af de revisionistiske partier og af den revisionistiske blok ledet af USSR, og med opløsningen og svækkelsen af revisionistiske partier, tog andre strømninger af alle former fart. Mens nogle af de revisionistiske partier gik i opløsning, og deres rester er blevet reformistiske højre- eller venstresocialdemokratiske partier og strømninger, har nogle andre bevaret deres eksistens ved at forny deres platforme. Denne opløsning, der også blev fremstillet som socialismens fallit af alle borgerligt-kapitalistiske kredse, blev opfattet på den måde ikke kun af de tilbagestående dele af masserne, men også af det store flertal af de fremskredne dele af arbejderne, delvist pga. at moderne revisionister havde kørt videre med deres system, som også var borgerligt kapitalistisk i sin essens, men fremstillede sig som marxistisk socialisme indtil sidste øjeblik. Verdensbourgeoisiet og alle reaktionære strømninger og kredse, ved at bruge alle midler i deres hænder, lancerede og angreb med den mest effektive antikommunistiske kampagne, med hensyn til dens resultater, for at eliminere alle arbejderklassens og folkenes gevinster, for at fordømme og at udrydde alt relateret til revolution og kommunisme. På den anden side har fornyelsen og fremskridtene af det tekniske grundlag for produktion, herunder transport og kommunikation, i denne proces ført til konsekvenser, som også påvirkede udviklingsprocessen for, sideløbende med arbejderklassen, de andre sociale klasser og lag og deres forhold til hinanden. En af de væsentligste kort-sigtede konsekvenser af alt dette, sammen med andre faktorer og udviklinger, var, at socialismen med alle dens strømninger, og antiimperialistiske og demokratisk-progressive tanker og strømninger, ja selv socialdemokratiet med alle dets former, blev svækket, og at blandt arbejderne og de arbejdende blev den borgerlige ideologi og politiske strømninger, fra liberale og neolibérale former til de mest reaktionære, inklusive middelalderens religiøse strømninger og sekter, styrket, spredt og øgede deres indflydelse. Under betingelserne for socialismens og arbejderbevægelsens midlertidige historiske nederlag og arbejderklassens ideologiske omringning afhænger udviklingen af vores partier til en vis grad lige så meget af fornyelsen og fremskridtene af det arbejde, de udfører blandt de masser på grundlag af alle disse udviklinger og af de konkrete forhold i deres lande, som på deres ideologisk-teoretiske platforme.

IV. ARBEJDET BLANDT ARBEJDERKLASSEN ER PRIORITETEN, ISÆR FABRIKKER OG STORE ARBEJDSPLADSER

22. Borgerlige og småborgerlige ideologer og de borgerlige akademiske kredse, de inspirerer, baseret på de forskelle i arbejderklassens sammensætning, som følger med den kapitalistiske udvikling, og som heller ikke er nye – der præsenterer forskelle i afhængighed af lande og til dels karakteriseres som formodede – fremsætter synspunkter, der hævder, at nye sociale kræfter har udviklet sig, at arbejderklassen ikke længere er kampens ledende og grundlæggende kraft mod kapitalismens og kapitalens herredømme, at det nu har mistet sin karakter af at spille sin historiske revolutionære rolle, som Marx identificerede osv. Helt i modsætning til disse påstande gentaget gentagne gange ved hvert passende øjeblik ad nauseam (til kvalmepunktet, red.), ikke blot er ekspropriationsprocessen fremmet, men sammen med den og som en konsekvens af den udvikler arbejderklassen sig også i alle lande, den reduceres ikke men dens rolle vokser derimod i de stadigt fremadskridende klassekampe. Ud over at være den mest resolute, mest konsekvente og mest revolutionære klasse i kampen mod alle slags reaktion i et stadigt større antal lande udgør arbejderklassen, også kvantitativt, hoved- og grundkraften i denne kamp og lige så meget som processen med arbejderklassens kvantitative og kvalitative udvikling, vokser behovet for det i kampen mod reaktionen og den fortsætter med at udvikle sig og vokse på verdensplan.

23. Fordi den kapitalistiske udviklings stadie og form frembyder store forskelle fra land til land, er udviklingsstadiet for de dele af arbejderklassen koncentreret i forskellige sektorer såsom industri, landbrug, minedrift, tjenesteydelser og sammensætningen og strukturen, der er bestemt af dette, giver det også store forskelle i hvert land og er også genstand for en forandringsproces. På trods af alle disse udviklinger og forskelle præsenterer industriproletariatet, ligesom det var tilfældet i går, også i dag, den "største forenelighed med" marxistisk-leninistiske "ideer, og har den højeste intellektuelle og politiske modenhed", og udgør den mest udviklede del af arbejderklassen i alle henseender, herunder dens ånd af solidaritet og enhed, politiske, økonomiske, kulturelle og alle former for organisation, kollektiv mobilisering, dens kapacitet og formåen til kamp osv. Yderligere er det i langt de fleste lande "på grund af dens antal og koncentration afgørende i det pågældende lands store politiske fokuspunkter". På grund af dette, ikke kun i lande, hvor industri og industriproletariat har udviklet sig, men også i lande, hvor dette er svagere, er "skabelsen af en stålsat revolutionær organisation blandt fabriksarbejdere", mobiliseringen af vores kræfter og potentialet i det "vores partiers første og mest presserende opgave." [12]

24. I dag, og især for de nyetablerede, er en del af vores partier og organisationer, for at bruge Lenins sætning, i "begyndelsen" af processen med kombinationen af arbejderbevægelsen og den proletariske socialisme, når "vi skal dedikere os fuldstændigt til at arbejde blandt arbejderne og være fast besluttet på på det kraftigste at nægte den mindste afvigelse fra denne rute." [13]. På den anden side er vores partier med de mest udviklede og stærke bånd og organisationer inden for arbejderklassen ikke i en position, hvor de har vundet næsten flertallet, endsi­ge flertallet af arbejdere og især industriproletariatet, har organiseret de mest avancerede dele af klassen blandt dens rækker eller er blevet en del af klassen, også med hensyn til klassesammensætningen af dens organisationer og medlemmer fra dens udøvende organer til dens grundlæggende organisationer. Trods eksistensen af positive eksempler kan det ikke hævdes, at vi har etableret faste og permanente organisationer på fabrikkerne og arbejdspladserne, som er afgørende for udviklingen af arbejderbevægelsen, eller at vi har forvandlet disse steder til de fæstninger, som ikke kan nemt kan rives op med roden. Derfor bør vores partier og organisationer gøre arbejdet blandt arbejderklassen og især de moderne industriarbejdere til det centrale for hele dets arbejde, de bør fordele sine styrker og opgaver i overensstemmelse hermed og bør behandle og gennemføre kampens tre hovedaspekter, nemlig den teoretisk-ideologiske, den politiske og den økonomiske kamp, med dette perspektiv.

25. Svagheden i vores bånd til arbejderklassen udgør på samme tid en af hovedårsagerne til den svage tilnærmelse fra andre sociale klasser og lag til vores partier og vores begrænsede indflydelse inden for disse sektioner, og hvorfor den ikke er i stand til at udvikles. I det omfang vores partier fremmer deres arbejde inden for arbejderklassen, især industriproletariatet, og etablerer faste organiseringer, i det omfang de vinder tillid og støtte fra dens voksende dele og bliver en del af arbejderklassen i alle henseender vil deres indflydelse øges blandt de intellektuelle, andre arbejdende klasser og især de halvproletariske masser, og mulighederne for deres organisation og arbejde blandt disse sektioner vil også udvides.

Desuden fører de forskellige dele af arbejderklassen ikke kun et liv indbyrdes, isoleret fra andre sociale klasser og lag. Styrkelsen af partiet blandt arbejdere og dets oprettelse af organisationer blandt arbejdere, hvori det involverer alle dets medlemmer ved at føre en daglig uafbrudt massekamp vil uundgåeligt føre til vækst af dets indflydelse og udvikling af dets relationer på alle områder af det sociale liv og relationer. Derfor hører partiets fokus på arbejdet blandt arbejderne og især industriarbejderne på store fabrikker til kernen af hele sit arbejde, idet man tager dette som grundlag og indsætter og organiserer sine

styrker i overensstemmelse hermed, og det betyder ikke, at man ser bort fra eller lader andre dele af arbejderklassen og arbejdere eller arbejdet iblandt dem ligge stille. Tværtimod er det også den måde, hvorigennem udvidelsen af mulighederne for partiet for at organisere sig og arbejde og øge sin indflydelse på disse områder vil blive banet. Arbejdet i arbejderklassen bør uden tvivl også udføres under inddragelse af energiproduktion og distribution, kommunikation og transportarbejde, som har fået strategisk betydning på internationalt plan.

26. På den anden side, i næsten alle lande, har vores partier styrker, partikredse og medlemmer uden mulighed for at "gå ud blandt arbejderne", for at påtage sig direkte arbejde inden for arbejderklassen og især industriarbejdere, på store fabrikker. Sideløbende med deres sociale positioner og relationer, under hensyntagen til deres evner og partiets behov, skal partiet tildele og organisere disse kræfter til at udføre arbejdet på de områder, de befinder sig – arbejdspladser, institutioner, lokaliteter, landsbyer osv. – og evt. i tilfælde, hvor de ikke er i stand til at deltage direkte i arbejdet blandt arbejderklassen, at bidrage og styrke tilrettelæggelsen af dette arbejde.

27. Arbejderklassens revolutionære parti har den opfattelse af arbejde blandt masserne, som Lenin har fastlagt i "Hvad skal der gøres?": "En socialdemokrat, hvis han virkelig mener, at det er nødvendigt at udvikle den politiske bevidsthed omfattende proletariatet, skal 'gå blandt alle klasser af befolkningen'. [...] Som teoretikere, som propagandister, som agitatorer og som organisatorer må vi 'gå blandt alle klasser af befolkningen'."

Processen med at organisere revolutionen, som først og fremmest forudsætter akkumulering af styrker for at vælte regeringen, indebærer behovet for, at det revolutionære parti arbejder inden for arbejderklassen og andre udbyttede og undertrykte klasser, for at opbygge en blok, der konfronterer og bekæmper et kapitalistisk-imperialistisk regime og fører arbejderklassen til at tage magten.

28. Intet parti kan have de kadrer, midler og andre muligheder, der kræves til at føre en mangefacetteret og uafbrudt kamp mellem alle dele af arbejderklassen, i store industrivirksomheder og større arbejdspladser, så snart det er dannet. Det, der er vigtigt og afgørende for udviklingen af vores partiorganisationer, er den mest effektive brug af vores styrker, en plan for opgaver og udpegning og udøvelse i overensstemmelse med vores program og prioriteter, og at sikre en uafbrudt og mangefacetteret praksis af aktiviteten rettet mod de prioriterede områder og kerneområder – primært fabrikker og arbejdspladser. I en periode, hvor der er ekstremt begrænsede kræfter til vores rådighed, er der behov for ikke at sprede kræfterne men at fokusere på arbejderne og fabriksarbejdet.

29. Hvis partiet ikke koncentrerer sine kræfter og midler, på grundlag af en nøjagtig vurdering af dem, om de prioriterede fabrikker og arbejdspladser, der er identificeret i overensstemmelse med denne vurdering, og styrer mod at udbrede "dets netværk af partiorganisationer" og dets arbejde straks rettes mod en hel region, der forsøger at nå alle vegne og enhver modstand, vil den ikke "lykkes med blot at opbygge en fast base", og den vil heller ikke være i stand til at opfylde udviklingen af et stabilt og permanent partiarbejde og relationer til masserne eller vinde nye elementer over på sin side. Det burde være klart, hvorfor en sådan arbejdsform ikke fuldt ud vil være i stand til at realisere nogen af de kort- og langsigtede mål for en velmenende minoritet, at det vil finde det vanskeligt overhovedet at komme ind blandt masserne endsige at forene sig med dem, og at et sådant arbejde vil få en karakter, der konstant gentager sig og bliver generaliseret.

V. ØKONOMISK OG POLITISK EKSPONERING, AGITATION OG PROPAGANDA

30. For at vores partier kan opfylde deres opgaver og det ansvar, som de påtager sig for arbejderklassen og folkene, vil det ikke være nok at vedtage ideen om den rigtige indsættelse af vores styrker og træffe beslutninger i overensstemmelse hermed. Det, der er lige så vigtigt og afgørende er gennemførelsen af disse beslutninger og for alle medlemmer og organisationer af vores partier at organisere deres liv og sociale relationer i overensstemmelse med de opgaver, de har påtaget sig, for at være "de virkelige ledere, der deltager i kampene, bevægelsen og massernes daglige liv", som Lenin sagde, og at fremme deres arbejde i overensstemmelse med de konkrete forhold og udviklinger med hensyn til indhold, udbredelse, dybde, kontinuitet osv. og hæve den til det niveau, der kræves af den marxistisk-leninistiske doktrin [14].

31. Arbejderklassen adskiller sig fra andre klasser ikke kun med hensyn til dens position i forhold til produktionsmidlerne og dens plads i produktionsprocessen, men også med hensyn til de ting, der opstår på grundlag af disse, såsom dens daglige relationer, liv, tilgang til begivenheder, dens kultur osv. Den slags arbejde, der ville fremme arbejderne på alle områder, kan ikke udføres ved at forblive adskilt fra arbejderklassen eller ved at henvende sig til den udefra. Partiorganisationer og medlemmer skal være inden for arbejderklassen også med deres daglige liv og relationer, som en klassebevidst del af masserne, og ikke fremmedgjort eller løsrevet fra den. Dette er betingelsen for at udføre et sådant arbejde og udvikle en sådan taktik, som ville fremme arbejderne i enhver henseende, og som vil minimere muligheden for fejltagelser med hensyn til at for-

stå deres tanker og tilbøjeligheder, formulere deres krav og forbinde de to (osv.).

32. Det er kendt, at arbejderklassen ikke kan opnå klassebevidsthed inden for det snævre felt af spontan bevægelse. Allerede i begyndelsen af det 20. århundrede gjorde Lenin opmærksom på dette aspekt af problemet, idet han understregede nødvendigheden af at gennemføre kampens tre aspekter, nemlig ideologisk-teoretisk, politisk og økonomisk kamp, ad en harmonisk, systematisk og fortsat vej. Det er rigtigt, at politisk klassebevidsthed importeres til arbejderklassen "udefra", men det betyder ikke, at den vil blive givet helt uden for klassen, for eksempel af borgerlige intellektuelle. Betydningen af at importere bevidsthed udefra er klar: "Klassepolitisk bevidsthed kan kun bringes til arbejderne udefra, det vil sige kun udefra for den økonomiske kamp, udefra for sfæren af forholdet mellem arbejdere og arbejdsgivere. Den sfære, hvorfra det alene er muligt at opnå denne viden, er sfæren af forhold mellem alle klasser og lag til staten og regeringen, sfæren for de indbyrdes forhold mellem alle klasser." [15]. Det kan kun gøres af dens parti, der udfører systematisk dagligt arbejde blandt arbejderne masser.

33. På trods af det faktum, at arbejderne inden for det snævre felt af spontan bevægelse ikke kan nå spontan socialistisk politisk bevidsthed eller det organisationsniveau, som ville føre dem til sejr i deres kamp mod bourgeoisiet og til frigørelse, opstår der af deres kamp omkring delvise krav de første gnister af bevidsthed, der baner vejen til mulighederne for fremskridt gennem deres egne erfaringer. Hvordan disse første gnister vil vokse, afhænger af mange faktorer, såsom formen for kampe der udvikler sig spontant, processen med deres udvikling – en strejke på en arbejdsplads, en generalstrejke eller et oprør ville skabe forskellige resultater med hensyn til arbejdere – og af det flerdimensionelle og systematiske arbejde af de klassebevidste arbejdere og deres organisationer.

34. Derfor bør ML-partiet ikke undervurdere at udvikle arbejderkampe, selvom de er baseret på de mindste klassekrav, mobilisere alle deres muligheder for at fremme disse kampe ved at lede og tage del i dem. Dette betyder dog ikke, at partiet straks skal koncentrere alle sine kræfter til hvor som helst der er strejke eller modstand, trække sine begrænsede kræfter fra én strejke og modstandskamp til en anden, hvilket fører til svækkelse og spredning af partiets grundlæggende organisationer og arbejdet i fabrikker, arbejdspladser, skoler, kvarterer osv. Dette ville helt sikkert falde i den værste form for halehæng til massernes spontane bevægelser i en tilsyneladende ledelse af de spontane udbrud. Men partiet kan på den anden side heller ikke blot se til over for vigtige

strejker og modstandshandlinger, hvor det ikke har nogen organisationer eller bånd, eller over for andre undertrykte og udbyttede klassers og lags kampe for deres blot krav eller angrebene på disse kampe, eller blot iagttage dem på afstand. Den bør forsøge at gribe ind i disse gennem sine grundorganisationer, uden at skyde med spredde hagl, og om nødvendigt danne midlertidige specialorganisationer. Det må udføre aktiviteter på alle områder, hvor dets organisationer og dets arbejde er til stede, især på fabrikker og arbejdspladser, med det formål at deltage i disse kampe, støtte dem, etablere og udvikle forbindelser. Det er kun, når arbejderne modsætter sig alle former for undertrykkelse og udbytning af andre udbyttede og undertrykte klasser og folk, kæmper med dem for fælles krav som antiimperialisme, fred, demokratiske frihedsrettigheder, uddannelse, sundhed, beskyttelse af miljøet osv., forsvarer alle deres retfærdige krav, at de kan blive fortrøp for alle de klasser.

35. Organisationen og fremskridtet i massernes kampe for deres presserende daglige krav, og det agitations- og organisationsarbejde, det nødvendiggør, er afgørende for at udvikle forbindelser med de bredeste dele af arbejderklassen og arbejderne og for at støtte dem i deres fremskridt gennem deres egne erfaringer. Organisationer, der ikke uafbrudt udfører dette, vil ikke udvikle vidtrækkende relationer og opnå enhed med dem. Lenins kritik af økonomismen bruges, især af nogle strømninger inden for den småborgerlige socialisme, til at nedgøre og bagatellisere kampen for presserende – og især økonomiske – krav fra arbejderne. Vores partier skal kæmpe mod tendenser, der undervurderer den spontane bevægelse så meget, at de er ligeglade med den, samt tendenser, der overvurderer den og tilbæder den, og glemmer deres primære opgaver, og de må ikke lade disse tendenser påvirke deres arbejde. Vi skal slutte os til massernes kamp for presserende krav, men ikke begrænse vores aktivitet blandt masserne med det. Vores aktivitet skal ikke kun fuldt ud formulere arbejdernes krav og være de mest avancerede deltagende elementer i disse kampe, men den skal også forene den økonomiske agitation blandt arbejderne, ved at bruge alle de redskaber, vi har til rådighed, med vores eksponerings- agitation- og propagandaarbejde baseret på reelle og konkrete eksempler, udført under og i overensstemmelse med disse aktiviteter. Politisk eksponerings- og agitationsarbejde må uden tvivl involvere udbredelsen af politiske krav og partiets politiske program, omstyrtelsen af den borgerlige magt og organiseringen af arbejderklassen som herskende klasse. Medmindre partiet organiserer systematisk, med uafbrudt daglig politisk eksponerings-, agitations- og propagandaarbejde blandt arbejderne, kan det ikke løfte arbejderklassens bevidsthed og handling til det niveau af politisk bevidsthed og kamp, der er nødvendigt for dens frigørelse.

36. En direkte konsekvens af nødvendigheden af at udføre økonomisk og politisk eksponerings- og agitationsarbejde baseret på massernes presserende krav og ikke være ligeglade med deres bevægelse er at være til stede hvor end masserne er, at udføre partiarbejde i masseorganisationer, især fagforeninger, -sammenslutninger, -forbund osv. Det er bydende nødvendigt for partiet at opretholde sit arbejde i masseorganisationer, især i fagforeninger, herunder dem under de reaktionæres kræfters kontrol, fordi disse organisationer tjener som transmissionsbælter for partiet til at forene de arbejdende masser og mobilisere dem ved at uddanne dem og organisere dem i deres base og akkumulere styrke for revolutionen.

Det er derfor blevet stadig vigtigere, at fagforeningsarbejde er et af de grundlæggende aspekter af partiarbejdet på fabrikker og andre arbejdspladser, og at dette arbejde kombineres med vores partiarbejde i fagforeninger og andre masseorganisationer. Partiorganisationerne på fabrikker og andre arbejdspladser og det arbejde, de skal udføre, er grundlaget og afgørende for at få faste og solide positioner i fagforeningerne. I sit arbejde på arbejdspladserne og i fagforeningerne bør partiet bygge på klasseenheden, men det bør udvikle relationer til oppositionen og progressive, revolutionære fagbevægelser og tendenser, der endnu ikke står på partiets linje, men som støtter kampen mod cheferne og kapitalen, det bør kæmpe sammen med dem og nyde godt af modsætningerne mellem arbejderaristokratiet og bureaukratiet. Den bør søge at etablere og udvikle arbejderklassens bredeste faglige og politiske enhed i kampen mod kapital og reaktion. Denne enhed udvikles og konsolideres i den politiske kamp for materielle krav og mod borgerligt herredømme. Arbejderklassens fagbevægelse og den ideologiske, politiske og organisatoriske desorganisering af arbejderbevægelsen nødvendiggør, at vi arbejder for arbejderklassens enhed, bygger denne enhed i kamp, rejser arbejderklassens umiddelbare krav og forener os. disse kampe dagligt med kampen mod kapitalister, borgerlige regeringer og deres reaktionære politik. Arbejderklassens bredest mulige faglige og politiske enhed og arbejderklassens enhed med andre undertrykte arbejdende klasser og samfundslag skal opnås for at opfylde deres umiddelbare krav såvel som deres deltagelse i kampen mod kapitalen og reaktionen og i den proletariske revolutions proces.

37. Økonomisk og politisk eksponering, agitations- og organisationsaktiviteter skal knyttes til årsagerne til de mest vitale problemer og udviklinger og formuleringen af de nødvendige betingelser for at opnå fuldstændige løsninger. Forklaringen på, hvordan arbejdernes kort- og langsigtede mål og deres fulde og sikre frigørelse vil blive opnået, gennem reelle og konkrete eksempler og modsætninger, kritik af kapitalismen og propaganda for socialisme, vil kun se

flere fremskridt og være mere succesfuld, når den gennemføres i forbindelse med den politiske uddannelse af arbejdere, og især deres fremskredne styrker, på alle områder.

38. Propagandaarbejde, der passer med økonomisk og politisk eksponering og agitation, som gradvist spreder sig til en stor del af arbejderne, skal blive en grundlæggende del af vores partiaktivitet og vores daglige arbejde, som vi skal udføre på en uafbrudt måde. Uden dette er det umuligt at fremme arbejderne, især deres fremskredne dele, og for dem at blive partiets søjler. Ligesom andre dele af vores aktivitet skal vores propaganda – og socialismens propaganda som en konstituerende del – være baseret på sociale modsætninger og de konkrete og levende fakta, der er afspejlingen af disse modsætninger. Ellers vil propaganda generelt, og især propaganda for socialisme, blive til gentagen akademisk viden, adskilt fra virkeligheden, og dette vil være en tilbagevenden til den kommunistiske propagandaperiode før marxismen, det vil være et skridt tilbage, og med et sådant arbejde kan målene ikke opfyldes.

39. Arbejderklassens parti skal også udvikle klassekampen på det ideologiske område, dette betyder at modsætte sig bourgeoisiets teser og tilgang, som søger at aflede arbejderklassens og folkenes kamp fra deres centrale strategiske mål, samt at forklare revisionismens, trotskismens, socialdemokratiets og opportunistens kontrarevolutionære karakter, og at udbrede marxistisk-leninistiske teser og tilgang blandt arbejderklassen og revolutionens drivkræfter. Kampen mod alle former for borgerlige og småborgerlige ideologier, mod anti-marxistiske strømninger og tendenser, marxismen-leninismens udbredelse og dominans primært blandt de fremskredne arbejdere udgør en dimension af propagandaaktiviteten. Uddannelsesaktiviteter blandt arbejdere, arbejdende og deres kvinde- og ungdomssektioner, idet der lægges særlig vægt på deres forskellige behov med hensyn til viden og bevidsthed, er en komplementær og fremmede bestanddel af partiets arbejde blandt masserne.

40. Dertil, aviser, TV, radio osv., som organiserings- og propagandamidler, med regelmæssige aktiviteter på lokalt og nationalt niveau, opslag, foldere og plakater er blandt de mest effektive værktøjer i aktiviteterne med eksponering og agitation. Brochurer, bøger, blade er også effektive redskaber til propaganda. Med fornyelsen af det teknologiske grundlag for produktion, især inden for transport og kommunikation, TV, internet, mobiltelefoner, er brug af digitale platforme blevet tilføjet til radiotelefoner, fastnet og radio, deres tekniske muligheder forbedres dagligt, og deres brug spreder sig. Vores partier skal bruge disse nuværende teknologier effektivt og professionelt såvel som de tidligere udgivelses- og kommunikationsmidler, som i sig selv er midler til eksponering,

agitation og propaganda. Trykte eksponerings-, agitations- og propaganda-værktøjer såsom aviser, magasiner, brochurer, bøger, plakater skal udvides og udvikles med alle tilgængelige metoder og midler, og de skal gå hånd i hånd med verbal og ansigt-til-ansigt agitations-, propaganda- og organiseringsarbejde blandt masserne. Nye metoder og deres effektive udnyttelse kan ikke erstatte vores trykte og verbale eksponerings-agitation, propaganda- og organisationsarbejde blandt masserne eller konferencer, paneldebatter, andre individuelle og gruppeaktiviteter, men de kan heller ikke være et alternativ til dem. De kan ikke være en grund til at undgå det arbejde, der er nødvendigt for at være en del af masserne, men en klassebevidst del af deres daglige offentlige liv og relationer, for at udvikle relationer til deres bredeste sektioner og bruge alle nødvendige værktøjer til at opnå dette.

VI. UAFBRUDT DAGLIGT PARTIARBEJDE

41. Partiet kan ikke udvikle sig blandt masserne og kan ikke etablere varige organisationer primært på fabrikkerne med periodisk udført arbejde, når arbejderbevægelsen tager fart, eller når arbejdernes handlinger begynder eller breder sig, eller med arbejde, der genoplives først for derefter at visne væk. Ligesom det var i arbejderbevægelsens største højder, og også i perioder, hvor det trak sig tilbage til de laveste niveauer, skulle partiet ikke bryde op fra masserne, det skulle handle sammen med dem, men som dens virkelige ledere skulle det udvikle form og metoder for dens organisation, relationer og arbejde ved at forny dem i overensstemmelse med betingelserne.

Dette er et af de uundværlige krav til at udføre uafbrudt revolutionært arbejde blandt masserne under de mørkeste forhold med undertrykkelse og terror såvel som i perioder, hvor bevægelsen er i fremmarch, som hvor den trækker sig tilbage. Det revolutionære arbejde, Lenin ofte fremhæver, er ikke kun det, der udføres i revolutionære perioder, men også det, der udføres, når bevægelsen har trukket sig tilbage, endda besejret, og under forhold med undertrykkelse og terror, som kan betragtes som de mørkeste. Partiarbejde kan drives som en uafbrudt aktivitet, hvis hele partiets medlemmer og organisationer er i stand til at forny arbejds- og organisationsformerne efter betingelserne ved ikke at løsrive sig fra masserne men forblive i dem, uanset hvor alvorlige forholdene måtte være. Ud over at være en nødvendig forudsætning for det, er dets første skridt også at bygge vores partier på basis af arbejdspladsens enhedsorganisationer/celler i primært fabrikker, miner, landbrugsvirksomheder og i alle sektorer lige fra sundhed til uddannelse, fra transport til kommunikation, og at gøre disse organisationer til grundlaget for partiet.

42. Partiarbejde blandt masserne skal behandles som et grundlæggende element og et middel i vores agitations- og propagandaarbejde, og det bør ikke reduceres til distribution og læsning af eller skrivning til de almindelige eller irregulære, nationale, regionale eller fabriksbaserede publikationer. Hvis grundlæggende partiorganisationer forener dette arbejde med den form for arbejde, der ville muliggøre effektiv brug af alle skriftlige, visuelle og verbale midler og metoder såsom foldere, brochurer, plakater, vægaviser, mindre og større arbejdersmøder osv. så kan de udføre konkret arbejde, som er baseret på livets fakta. Det er først, når denne enhed materialiseres uden afbrydelser, i overensstemmelse med konkrete forhold og på en måde, der imødekommer kampens behov, at partiarbejdet kan få karakter af et dagligt og multifunktionelt arbejde, som ville højne bevidsthedsniveauet, massernes organisering og kamp. En anden betingelse for det gradvist ekspanderende, uafbrudte, daglige og mangesidige partiarbejde blandt masserne er, at grundorganisationerne og medlemmerne i fabrikkerne, minerne, landbrugsvirksomhederne, institutionerne osv. får en ordentlig arbejdsdeling for at mobilisere de partikredse og andre relationer på en organiseret måde ved at tildele opgaver og pligter i overensstemmelse med evner og for at anvende alle centrale og lokale instrumenter på en harmonisk og effektiv måde.

43. Betingelserne for klassekampe, den igangværende kamp mellem bourgeoisie og proletariatet, ændrer sig og afhænger af mange faktorer og udviklinger på national og international skala og vil fortsætte med at gøre det i fremtiden. Partiet skal have kapacitet til at handle i enhver situation, der opstår, udvikle midler og arbejdsformer og kæmpe for at bevare sin indflydelse på massebevægelsen og det politiske liv i landet, det skal vide, hvordan den kombinerer alle former for kamp og lovligt og illegalt arbejde i overensstemmelse med de konkrete forhold, det handler under. Partiet, fra de mest demokratiske forhold til de mørkeste år med reaktion, fra perioder med bevægelsens opgang til perioder med tilbageskrækning og nederlag, under alle forhold, skal være blandt masserne og udføre uafbrudt dagligt arbejde som når ud til de bredest mulige dele af masserne ved at udnytte alle midler. Dette er også et aspekt antydnet af uafbrudthed. Opfyldelsen af dette nødvendiggør kombinationen af de lovlige og ulovlige metoder, forskellige former og arbejdsmidler såsom alle mulige publikationer og deltagelse i valg og den parlamentariske kamp i overensstemmelse med betingelserne, der involverer alle organisationer og alle niveauer af partiet fra dets mest grundlæggende organisationer til dets højeste organ, og den konstante udvikling af disse forhold gennem fornyelse i overensstemmelse med forholdenes forandring. Vores partier skal under alle forhold, også i demokratiske borgerlige republikker, drive deres arbejde på en måde, så klassefjen-

den og herredømmets apparater er i stand til at have mindst viden om partiorganisationer og -relationer. Dette er nødvendigt ikke kun på grund af at neutralisere, afvise eller holde tabene af diktaturets angreb på et minimum, hvilket kan blive muligt eller intensiveres i fremtiden, men også i forhold til at afvise kapitalisters angreb såsom afskedigelser osv. og etablering af varige og faste organisationer. Kombinationen af partiarbejdets metode, form og midler passende under alle forhold kræver organisering af et kollektivt arbejde baseret på arbejdsdeling i højere organer i partiet såvel som i dets mest basale organisation. Etableringen af partiorganisationer overalt, hvor masserne befinder sig, primært i store fabrikker, er en af forudsætningerne og hovedsøjlen for ikke blot at drive uafbrudt aktivitet blandt masserne, men at være en del af dem, for således nøjagtigt at bestemme deres humør, holde og måle deres puls på den mest effektive måde for at forfølge den korrekte taktik, også for at afvise fjendens angreb og være i stand til at udføre arbejde under de mest ugunstige forhold.

Noter

[1] Lenin, Selected Works, Vol. 6, p.40

[2] Lenin, Selected Works, vol.2, "The Urgent Tasks of Our Movement", December 1900

[3] Følgende kan siges om forskellene mellem de to, og som forklaring på grunden til, at den moderne revisionismes destruktivitet har været større og har stået på i længere tid:

Anden Internationales opportuniste opstod og udviklede sig under følgende forhold:

- a) den kapitalistiske verden blev trukket ind i en ny krig for omdeling af verden, som førte til skærpelsen af dens modsætninger og til mangesidig ødelæggelse;
- b) derfor blev det virkelige ansigt af forræderiet set af masserne relativt hurtigt gennem deres egne erfaringer;
- c) vrede, utilfredshed og en tendens til kamp udviklede sig blandt de arbejdere, hvis leve- og arbejdsvilkår var blevet forringet under krigsforholdene, og arbejderopstande opstod i mange lande, især i Tyskland;
- d) med Oktoberrevolutionen led det imperialistisk-kapitalistiske system et slag i

Rusland, og USSR mobiliserede alle kræfter til organiseringen af arbejderklassens revolutionære parti og arbejderbevægelsen.

På den anden side var betingelserne, da den moderne revisionisme dukkede op og udviklede sig som følger:

a) den kapitalistiske verdensøkonomi gik ind i en periode med vækst på murbrokkerne af den anden omfordelingskrig (Anden Verdenskrig, red.) og på trods af de cykliske kriser den gennemgik, forårsagede de ikke massive forstyrrelser;

b) og trods det faktum, at den imperialistisk-kapitalistiske omringning led nye brud ved de undertrykte nationers og folks kampe, som førte til opløsningen af kolonisystemet fortsatte, trak arbejderbevægelsen sig tilbage og for at pacificere arbejderne, især i de fremskredne kapitalistiske lande, blev "velfærdsstatsens" politik udbredt;

c) det blev muligt for imperialisterne at føre en samlet kamp under kommando af USA, der kom ud af krigen som den eneste dominerende magt i den kapitalistiske verden;

d) de andre socialistiske lande, med undtagelse af Albanien, var ikke længere arbejderbevægelsens moderlande, og de blev reaktionens søjler ved at bruge den store prestige, de havde til at mobilisere alle økonomiske, politiske og militære muligheder for den moderne revisionismes hegemoni.

[4] Platform of Struggle of CIPOML: *"On Capitalism, the Working Class and the Fight for Communism"*

[5] Sideløbende med det arabiske forår, arbejderne og folkenes kampe, der fra tid til anden udviklede sig i mange lande som Sudan, Haiti, Frankrig, Grækenland, Indien, Bangladesh osv. og de revolutionære situationer, der opstod i mange andre døde ud med midlertidige og begrænsede gevinster eller de led et tungt nederlag. Hovedårsagen til dette er det faktum, at hovedparten af arbejderklassen ikke kunne deltage i disse kampe som en uafhængig og organiseret kraft under ledelse af sit parti, og at disse kampe ikke kunne udvikle sig under ledelse og domineret af arbejderklassen.

[6] Lenin, Speech at the Third Congress of The Communist International

[7] Lenin, Left Wing Communism, An Infantile Disorder

[8] Selected Works, Lenin, Vol. 10, *"Letter to the German Communists"*

[9] I sin artikel "Bolsheviseringen af partierne" i den Kommunistiske Internationale, Kominterns publikation, anfører D. Manuisky, den USSR-delegerede og

sekretæren for Kominterns eksekutivkomité et grundlæggende aspekt af bolsjeviseringen som følger: "Den grundlæggende opgave med vore broderpartier, hovedformålet med deres bestræbelser, bør være at danne flest mulige kadre af fabrikkernes og arbejdspladsernes revolutionære, hengivne i hjerte og sjæl til revolutionens sag. Det er det mål, som reorganiseringen af de europæiske partier på basis af fabrikkernes og arbejdspladsernes celler nu sigter mod."

Han fortsætter med, at "... der er en fælles opgave foran alle vores dele. Det er nødvendigt, at alle vores dele kommer tættere på arbejderne ved arbejdsbænken. Reorganiseringen af partier på grundlag af fabriks- og arbejdsplads-celler er ikke en mekanisk ændring, der kun rekonstruerer ydre relationer. Det betyder at flytte hele centret af partiarbejdet over på feltet med fabriks-celler. Det er kun et parti, der gør sine kommunistiske kerner i værkstederne til kampstave for at lede de proletariske massers revolutionære kamp, end man virkelig kan sige, at det er ved at blive bolsjeviseret." Og han henleder opmærksomheden på CPF's fremskridt i denne henseende og siger: "Den Kommunistiske Internationale kan virkelig med stolthed bemærke det store skridt fremad, som det franske kommunistparti har taget på denne vej. Ud af de 237 delegerede til den franske kongres var mere end 200 kammerater arbejdere." (Communist International, bind 1, nr. 10, 1924)

[10] <https://www.marxists.org/history/international/comintern/3rd-congress/riddell-translations/Tactics-and-strategy.htm>

[11] Da alle former for opportunisme og revisionisme i det væsentlige har det samme borgerlige syn på verden, i parløb med deres linje og den desillusionering og afvigelser, de skaber blandt masserne, skaber de betingelserne for udbredelse og konsolidering af alle former for borgerlig ideologi og strømninger, også de mest reaktionære.

[12] Lenin, Selected Works, Vol. I, 1897 article, "*The Tasks of Russian Social Democrats*"

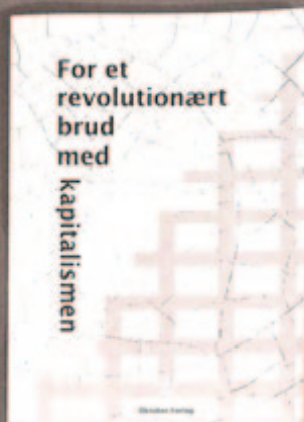
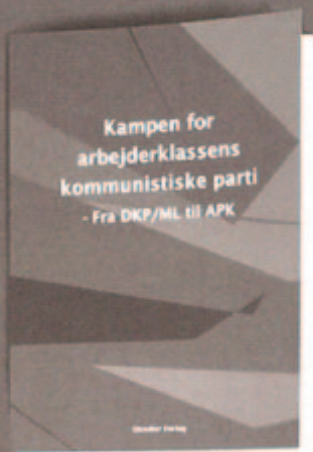
[13] Lenin, Selected Works, Vol. II

[14] Vedtægterne for Den Kommunistiske Liga, udarbejdet med Marx og Engels aktive deltagelse på dens første kongres i 1847, som var det første initiativ til at grundlægge arbejderklassens revolutionære parti, og vedtaget på dens anden kongres, erklærede som dets første punkt Forbundets mål og som andet punkt betingelserne for medlemskab af forbundet. Den første betingelse for at blive medlem var at "føre en livsstil og handling" i overensstemmelse med det mål, der blev anført i det første punkt. Fra de første år, hvor de etablerede deres teori som en handlevejledning for arbejderklassens frigørelseskamp, førte Marx og

Engels et "liv og handling" i overensstemmelse med det mål, der meget klart er anført i det første punkt i Den Kommunistiske Ligas vedtægter samt i Det Kommunistiske Manifest. Som han gjorde på andre områder, udviklede Lenin Marx og Engels synspunkter om arbejderklassens revolutionære parti og betingelserne for medlemskab af det ved at forsvare dem mod alle former for opportunisme.

[15] Lenin, What is to be Done?, "3.5. The Working Class as Vanguard fighter for Democracy"

Udgivelser fra Oktober Forlag

enhedogkamp.dk/butikken/

Om APK

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK, blev stiftet i 2000 og er en del af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, CIPOML

APK udgiver den daglige netavis Kommunistisk Politik, kpnet.dk og det politisk teoretiske magasin Enhed og Kamp, enhedogkamp.dk. Partiet udgiver desuden politisk litteratur, podcasts, mv.

APK har bogcafeer i København, Odense og Århus. APK, har en politik for en revolutionær vej ud af kapitalismen og dens kriser, en politik for revolution og socialisme.

APK er et revolutionært kommunistisk parti, der har et socialistisk Danmark med arbejderklassen ved magten som sit mål. Det forsvarer arbejdernes selvstændige klasseinteresser over for alle andre klasser og lag, samtidig med at det forsvarer det store flertals interesser i den daglige forsvarskamp mod monopolkapitalen og dens stat. APK er arbejderklassens parti. Det er, også i sin sociale sammensætning, i første række arbejdernes og arbejderkvindernes parti. Det henvender sig først og fremmest til de nederste, mest undertrykte og udbyttede lag af arbejderklassen.

APK anser arbejderklassen for den eneste konsekvente klasse, der kan skabe en revolutionær forandring og opbygge et socialistisk Danmark.

APK arbejder for at skabe enhed i arbejderklassen på og omkring en klassekamps-politik og opbygge en revolutionær bevidsthed. Sideløbende arbejder APK for at skabe en bredere enhed med arbejderklassens nærmere lag, progressive og demokratiske intellektuelle og andre.

APK er et handlingens parti. APK deltager i den daglige klassekamp for at udvikle den og skabe enhed omkring en revolutionær forandring, og for et brud med det kapitalistiske system.

APK er et kampparti. Det er ikke et parti, der vil reformere gennem folkettinget eller bilder arbejderklassen ind, at der er en parlamentarisk og fredelig vej til socialismen. Det fortæller sandheden: at et socialistisk Danmark vil kræve ofre og kamp.

APKs politik på de forskellige klassekampsfelter udvikles, diskuteres og besluttet blandt partiets medlemmer. Den politiske og taktiske linje besluttet på partiets kongresser hvert 3. år, der er partiets højeste myndighed. Kongressen vælger partiets ledelse.

APK henter sin energi og handlekraft gennem at forene teori og praksis. Partiet handler og arbejder udfra den videnskabelige socialisme og dens erfaringer, dvs. marxismen-leninismen.

APK bygger på og viderefører arbejderbevægelsens og den kommunistiske bevægelses revolutionære traditioner og erfaringer. Det kommunistiske parti er afgørende som den ledende kraft i en revolutionær omvæltning og udviklingsprocessen frem mod denne. Det er derfor en konstant politisk og ideologisk opgave at styrke partiets politiske enhed og opbygge det, så det i stadig højere grad kan modsvare de opgaver som klassekampen og udviklingen kræver.

APK er økonomisk uafhængigt af statsstøtte. Vi stoler på egne kræfter og solidariteten blandt kampvillige og progressive kræfter.

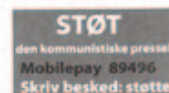
Abonner på Enhed og Kamp

ArbejderPartiet Kommunisternes politiske og teoretiske magasin om aktuelle klassekampsspørgsmål

www.enhedogkamp.dk

Køb tidligere numre af Enhed og kamp

- ArbejderPartiet Kommunisternes politiske og teoretiske magasin om aktuelle klassekampsspørgsmål

APK København
Oktober Bogcafé
Frederikssundsvej 116
2700 Kbh

kbh@apk2000.dk

facebook:

[OktoberKbh](#)

APK Odense
Oktober Bogbutik
Skibhusvej 100
5000 Odense C

odense@apk2000.dk

facebook:

[OktoberBogbutikFyn](#)

APK Århus
Oktober - Århus
Ny Munkegade 88
8000 Århus C

aarhus@apk2000.dk

facebook:

[OktoberBogsalgAarhus](#)

Denne pjece er udgivet af Arbejderpartiet Kommunisterne (APK) i forbindelse med 30-året for stiftelsen af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML).

CIPOML blev stiftet i 1994 og har lige siden arbejdet for styrkelsen af revolutionen og socialismen, som international organisering af de nationale revolutionære partier og organisationer.

APK blev optaget i CIPOML i forbindelse med vores stiftelse i 2000. Vi har siden arbejdet med, og vi har været del af den dynamiske effekt der gensidigt styrker partierne, det nationale og internationale, dele og helheder – samt summen i styrkelsen af revolutionen og socialismen.

CIPOML og dens tekster er marxisme-leninisme på et højt niveau, den er organiseret internationalisme med tilhørende international solidaritet og den er arbejderklassens partiers sammenslutning.

For teksterne i denne pjece, som for andre tekster af APK og CIPOML, opfordrer vi til at læse dem, bruge dem og dele dem.

